

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομῆ ἐτησίᾳ.

Ἐν Κωνσταντιπόλει γρ. ἀργ. 30
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » » 35
Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. γρ 8

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

Ἐ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐ

Ἐν Γαλατῆ, ὁδῷ Χαρατσῆ, ἀρ. 12.

Ἐξάμηνος τὰ ἡμίση.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ

ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΔΕ ΤΗΝ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΝ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ

κηπουρός καὶ καλλιεργῶ φυτὰ. Κῆ-
πός μου τερπνός, ὅπου διέρχομαι τὰς
ὠραιότερας μου ὥρας εἶνε τὸ σχολεῖόν
μου φυτὰ
δὲ τρυφε-
ρά, τὰ ὁ-
ποῖα αἱ

δάκρυα. Ὑπὸ τὸ τοιοῦτον πότισμα πῶς
ἀμέσως στολιζέται μὲ εὐέλπιδας κάλυκας τὸ
μέχρι τοῦδε πείσιμον φυτόν!

γηραλέαι μου χεῖ-
ρες ζητοῦν ν' ἀ-
ναστήσουν εἰς
δένδρα πελώρια,
πλήρη σκιᾶς καὶ
ἀρώματος, πλήρη
ἀνθέων καὶ καρ-
πῶν, εἶνε αἱ μι-
κραί μου μαθή-
τριά, τὰ μονά-
κριδά μου τέκνα.
Ἰσταμαι παρὰ τὸ
πλευρὸν των συ-
χνά - πυκνά καὶ
τὰ ἰσιάζω μὲ τοῦ
Εὐαγγελίου τὰ
διδάγματα καὶ
τὰ ποτίζω μὲ
τῆς Θρησκείας
τὰ νόματα καὶ
τὰ θερμαίνω μὲ
τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς

Τόρα θὰ ἰδῆς τὸν «Ποσειδῶνα».

ἀρετῆς τὸν πόθον. Κρατῶ τὰς καρδίας των
μεταξὺ τῶν δακτύλων μου καὶ (τὸ αἰσθάνομαι)
τὰς μεταποιῶ καὶ τὰς πλάττω ὅπως θέλω. Καὶ ὅταν ὅλα τὰ γεωργικά
μου μέσχα δὲν ἐξαρκοῦν νὰ δώσουν ζωὴν εἰς
ἡδικημένον τι φυτόν, προσθέτω τότε ἐγὼ εἰς
τὰς νοθεσίας τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ γεροντικά μου

Ἄλλοτε ἡ Παναγὰ θεὸς ἔκαμεν ὅλα
τὰ φυτὰ χρήσι-
μα, προκίσας ἕ-
καστον μὲ ἰδιαι-
τέραν ἀρετὴν καὶ
ἀφέλειαν. Καὶ με-
ταξὺ δὲ τῶν ὑπ' ἐ-
μοῦ παιδαγω-
γουμένων μαθη-
τριῶν δὲν ὑπάρ-
χει καμμία, ἡ ὁ-
ποῖα νὰ μὴ εὐω-
διάζη. Ποικίλλει
ἡ εὐωδία, ἀλλ' ὑ-
πάρχει πανταχοῦ.
Ἄλλη ἐκ τῶν μα-
θητριῶν δύναται
περισσότερον, ἄλ-
λη ὀλιγώτερον,
ἀλλ' ὅλοι εἶνε κα-
λαί, ἐπιμελεῖς, σε-
μναί, φιλότιμοι.

Ἢ δὲ καλλιτέ-
ρα ὄλων εἶνε ἡ
Ἑλλη.

Διὰ τί ἡ Ἑλλη εἶνε ἡ καλλιτέρα;

Διότι ἔχει ἐν ἑαυτῇ ἠνωμένας ὅλας σχεδὸν
τὰς ἀρετὰς ὄλων ἀφίνω κατὰ μέρος τὴν ἔκτα-
κτον εὐφυΐαν τῆς, τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς δε-
ξιότηταν καὶ τὴν μοναδικὴν ἐπιμελείαν τῆς,
δι' ἣν κατ' ἔτος ἀναδεικνύεται ἡ πρώτη.
Ἄλλ' ἐκείνη ἡ ἀγγελικὴ τῆς καὶ καλοκάγαθος

ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Απουσίασας ημέρας τινάς ἐκ τῆς πόλεως τῆς Παλλάδος δὲν ἠδυνήθην νὰ γράψω ἀνταπόκρισιν διὰ τὸ προηγούμενον φυλλάδιον τοῦ φιλιτάτου μοι **Παιδικοῦ Κόσμου**, οὔτε νὰ μεταδώσω εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς αὐτοῦ ἀναγνώστας τὰ τῶν *Σωτηρίων*. Ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ μικροί μου φίλοι, καθὰ ἐνδιαφερόμενοι ὑπὲρ τῶν λαθόντων μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους συναδέλφων των, ἔχω, λέγω, τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ γνωρίζωσιν ἤδη πολλὰ περισσότερα ἐμοῦ καὶ διὰ τοῦτο δὲν τοὺς παραζαλιζῶ ἀφηγούμενος διὰ μακρῶν τὰ τῶν ἀγῶνων, τοὺς ὁποίους ἐνεκα τῆς ἀπουσίας μου καὶ ἐγὼ δὲν ἠμπόρεσα νὰ παρακολουθῆσω.

Δὲν θὰ σᾶς πῶ βεβαίως τίποτε νέον ἂν σᾶς ἀναγγείλω ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς καὶ οἱ ἐδῶ μικροὶ συνάδελφοί σας, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, εὐρίσκονται εἰς τὸν αὐτὸν μὲ ὑμᾶς παρονομασθῆν ἔχουν δηλαδὴ καὶ αὐτοὶ τὰ κτυποκάρδια ποῦ ἔχετε καὶ ὑμεῖς αὐτοί.

Εὐνόητον ὅτι πρόκειται περὶ τῶν ἐξετάσεων.

Ὅλα τὰ σχολεῖα εἶχον ζωηρὰν κίνησιν, μεθ' ὅλην τὴν ζέσθιν, ἢ ὅποια καὶ προεκάλει περισσότερους παλμοὺς εἰς τὰς τρυφεράς καρδιάς τῶν ὀμηλικῶν σας.

Μετὰ τὰς ἐξετάσεις, αἱ ὁποῖαι ὅλαι σχεδὸν ἐτελείωσαν, ἐπηκολούθησαν αἱ ἐορταὶ τῶν σχολείων, τούτων ὅμως μᾶλλον συγκινητικὴ καὶ ἡ ὑπερτερήσασα ὅλων τῶν ἄλλων ἦτο ἡ ἐορτὴ τῶν ἐξετάσεων τῶν ἀπόρων παιδῶν τοῦ **Παρναδοῦ**.

Διὰ προηγούμενης μου δημοσιευθείσης ἐν τῷ 14ῳ φυλλάδιῳ τοῦ **Παιδικοῦ Κόσμου** περιγράφων τὴν τελετὴν τῆς περιφορᾶς τοῦ Ἐπιταφίου ἀνέφερον ὅτι οἱ *λοῦστροι*, τὰ μικρὰ προκομμένα ἐπαρχιωτάκια, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ τρέχουν ἐργαζόμενα διὰ νὰ κερδήσουν μὲ τιμὴν τὸν ἄρτον αὐτῶν, τὰς νύκτας συμμαζεύονται εἰς τὰ νυκτερινὰ σχολεῖα τοῦ καλοῦ **Παρναδοῦ**, ἐκεῖ δὲ μανθάνουν ὅσα ἔχουν γράμματα. Τὰ καλὰ λοιπὸν αὐτὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ, τὰ

ὅποια μετὰ τόσους καθημερινούς κόπους, μετὰ τόσας καθημερινὰς ταλαιπωρίας, μετὰ τόσα βράσανα, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐαισθησίαν τρέχουν νὰ ποτισθοῦν ἀπὸ τὰ νάματα τῆς παιδείας, ποῦ τοῖς προσφέρει ὁ καλὸς, ὁ εὐεργετικώτατος **Παρναδός**, ἐξήτάσθησαν, ὡς ὅλοι οἱ μαθηταί, τὴν δὲ παρελθούσαν κυριακὴν διεξήχθη συγκινητικώτατη ἢ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων εἰς τοὺς ἀριστεύσαντας.

Θὰ τὴν ἐνθυμούμαι γιὰ πάντα τὴν τελετὴν ἐκείνην· τί ὠραία ἐορτὴ! τί ὠραία!

Ἄν ἐβλέπετε τὰς ζωηράς καὶ εὐφροσύνας φυσιογνωμίας ἐκείνας, ποῦ μόνον εἰς τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ εὐρῆ, θὰ ἐδικαιώνετε τὸν ἐνθουσιασμόν μου.

Κατὰ τὸν ἐνεργηθέντα διαγωνισμόν, τὸν ὁποῖον ἔθεσεν ὁ κ. Ν. Θῶν πρῶτος ἀνεδείχθη ὁ μικρὸς δεκαεξ ἑτῶν ὑπὸ τῆς ἐπιμελείας τοῦ *Κωνσταντῖνος Σταύρου*, εἰς τὸν ὁποῖον ἰδῶθη βραβεῖον 300 δραχμῶν· δεῦτερος ὁ ὀμηλικὸς τοῦ πρώτου ἐκ *Τροίας Ἀριστ. Γραγκόπουλος* μετερχόμενος τὸν μικροῦμπορον λαβὼν ὡς βραβεῖον 200 δραχμὰς καὶ τρίτος ὁ ἐκ Κρήτης *Ἡλίας Πετρακάκης* δέκα πέντε ἑτῶν ἔλαβε δρ. 100.

Ἐπρεπε νὰ εἰσθε αὐτόπται μάρτυρες τῆς συγκινήσεως, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς δικαίας μὲν, ἀλλὰ μετριόφρονος ὑπερηφανείας τῶν βραβευθέντων, ὅταν προσήρχοντο νὰ λάβωσιν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ σεβασμιωτάτου ἀγίου Κεφαλληνίας τὰ βραβεῖα των διὰ νὰ θαυμάσητε καὶ ὑμεῖς τοὺς ἀληθεῖς φίλους τῆς προόδου, τοὺς ἀξίους τῶν χειροκροτημάτων, μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς ὑπεδέχθη τὸ πολυπληθές ἀκροατήριον, ἐν ᾧ ἐκείνοι συγκεκριμένοι, δειλοί, φοβισμένοι σχεδὸν ἐκ μετριοφροσύνης ἠσπάζοντο τὴν δεξιὰν τοῦ ἀρχιερέως καὶ ἐδέχοντο τὰ συγχαρητήρια τοῦ προεδρείου τοῦ Συλλόγου, τῶν καθηγητῶν καὶ ὅλου τοῦ ἐκεῖ κόσμου.

Γιὰ φαντασθῆτε! ὑπὸ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ἀριστεύσαντος, ἄλλος δὲ μικροῦμπορος ἦλθε δεῦτερος· τὸ πρακτικώτατον μέτρον τοῦ ἀγωνοθέτου κ. Θῶν τοῦ νὰ δοθοῦν ὡς βραβεῖα χρηματικὰ ποσὰ εἰς τοὺς ἀριστεύσαντας, ἰκανοποίησε μὲν τούτους ἠθικῶς, ἀλλὰ καὶ χρηματικῶς σπουδαίως τοὺς ἀνεκῶφιθεν, ἀφοῦ τὰ ληφθέντα ὡς βραβεῖα ποσὰ προστιθέμενα εἰς

τὰ μικρὰ κεφάλαια, τὰ ὁποῖα ἐκέρδησαν διὰ τοῦ ἰδρωτὸς καὶ τῆς ἐντίμου ἐργασίας των, θ' αὐξήσωσι τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν των καὶ θὰ εὐτυχήσωσι νὰ βοηθήσωσι περισσότερον τὰς πτωχὰς οἰκογενεῖας των.

Φοβούμενος μὴ παρασυρθῶ ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἀνεξαντλήτου τούτου θέματος σπεύδω νὰ κλείσω τὴν παρούσάν μου καὶ σημειῶ μόνον, ὅτι οἱ ἐγγραφεῖς ἐφέτος μαθηταὶ ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ ἀνῆλθον εἰς τὸν σεβαστὸν ἀριθμὸν τῶν **1500**.

Χάριν δὲ τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν τοῦ **Παιδικοῦ Κόσμου** ἀναγράφω τὸν ὕμνον τῆς σχολῆς, τὸν ὁποῖον ἐμελέψαν οἱ μαθηταὶ αὐτῆς κατὰ τὴν ἐξοχὸν καὶ ἀληθιμότητον ἐκείνην ἐορτήν.

ΤΟ ΑΛΑΣ

οἱσ ἀπὸ σᾶς, μικροί μου ἀναγνώσται, δὲν γνωρίζετε τὸ ἄλας, μὲ τὸ ὁποῖον νοστιμίζομεν τὰ διάφορα φαγητὰ μας καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἄρτον μας; Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀκό-

μη, οἱ ἄνθρωποι ὄχι μόνον ἐγνώριζον τὸ ἄλας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξετιμῶν πολὺ· τὸ μετεχειρίζοντο εἰς τὰς θυσίας καὶ τὰς προσφορὰς, τὰς ὁποίας ἔκταναν πρὸς τοὺς θεοὺς. Οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ἀραβεῖς ἐθεώρουν τὸ ἄλας ὡς σύμβολον φιλίας· δύο δὲ ἄνθρωποι ἃ μὴ ἤθελον νὰ γείνωσι φίλοι ἐτρῶγον ὁμοῦ ἄλας· ἀκόμη δὲ καὶ σήμερον ὑπάρχει ἡ παροιμία ἐφ' ἣν ἔχουμε *ψομί καὶ ἀλάτι*, τὸ ὁποῖον λέγουσιν ἄνθρωποι συνδεόμενοι διὰ μεγάλης φιλίας.

Τὸ ἄλας ἐξάγεται σήμερον ἐκ τῆς γῆς ἢ ἐκ τοῦ θαλασίου ὕδατος. Διάφορα ἀλατωρυχεῖα ὑπάρχουσι σήμερον ἐν Εὐρώπῃ ἐκ τῶν ὁποίων σκάπτοντες ἐξάγουσι τὸ ἄλας κατὰ μὲγᾶλα τεμάχια. Τὸ περισσότερο ὅμως ἄλας, τὸ ὁποῖον ἐξοδεύομεν εἰς τὰ μέρη μας ἐξάγουσιν ἐκ τῆς θαλάσσης ὡς ἐξῆς. Εἰς τὰς ἀμμώδεις παραλίαις κατασκευάζουσιν ἀβαθεῖς δεξα-

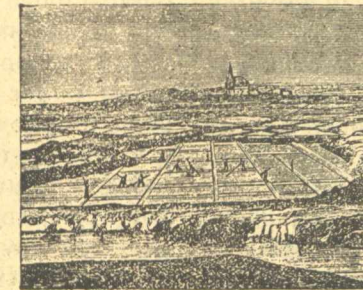
Προσευχὴ τῆς ἐργασίας ἐπὶ γῆς καὶ τῆς παιδείας μ' εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πίστιν τοῦ ὠραίου τῆς Πατρίδος μας

Ἰαοῦ,
ὅπου εἰς μίαν ὥραν μόνον,
ἐξ ἡμερησίων πόρων,
τὸ πτωχὸ παιδί κερδίζει δόραμι ἐνὸς Ἰαοῦ
ἀντὶ δόξης καὶ χρυσοῦ,
ἀπὸ πνεῦμα καὶ καρδίας ποιητοῦ, Προνοίας
ἐκείνου
ἀπὸ νάματα σοφίας ποτισθεῖσα Ἑλληίδος
εἴτε τῶν Ἀπόρων Παιδῶν ἢ Σχολῆ τοῦ
Ἰαοῦ.

μενὰς ἀλικὰς καλουμένας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀφίνουσι νὰ εἰσέλθῃ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. Ἐπειτα περιορίζουσι τὸ ὕδωρ ἐντὸς τῶν δεξαμενῶν καὶ ἀφίνουσιν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων· τότε τὸ ὕδωρ ἐξατμίζεται, τὸ δὲ ἄλας μένει· τοῦτο καθαρίζουσιν ἀναδιπλώνοντες ξηραίνουσιν καὶ παραδίδουσιν εἰς τὸ ἐμπόριον. Τοιαῦτα ἀλικαὶ ὑπάρχουσιν ἐν Σμύρῃ παρὰ τὴν Φώκαιαν, ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς ἄλλα μέρη.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἔθετον ὡς καὶ ἡμεῖς τὸ ἄλας ἐντὸς ἀλατοδοχείων τὰ ὁποῖα κα-

τεσκευάζον ἐκ διαφόρων ὑλῶν· τὸ διατήρουν δὲ καθρὸν, ὡς καὶ τὰ ἀλατοδοχεῖα των. Τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἀλατοδοχείων τούτων ἐθεώρουν ὡς κακὸν οἰωνὸν ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη οἱ Εὐρωπαῖοι. Ὅταν δὲ ἤθελον νὰ τιμῆσωσι τινὰ τῶν προσκεκλημένων ἐτοποθέτουσαν τούτο ἐνώπιόν του. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα τὸ ἄλας ἐξετιμᾶτο ἐν Εὐρώπῃ· ἡ δὲ τιμὴ του ὑψώθη πολλάκις τόσον πολὺ, ὥστε μόνον οἱ πλούσιοι ἠδύνατο νὰ τρώγωσι τὸν ἄρτον τῶν ἀλατισμένων. Καὶ σήμερον ἀκό-

Ἄλικη.

μη ή τιμή του άλατος είνε σχετικώς μεγάλη, μολονότι τὸ άλας στοιχίζει πολὺ εύθηνά. Τὸ άλας μεταχειρίζομεθα και εἰς τὸ νὰ διατηρωμεν πολλὰς ζωικὰς οὐσίας π. χ. ἰχθύς, δέρμα-

τα και άλλα, διότι άπορροφᾷ τὸ ὕδωρ ἐξ αὐτῶν και οὕτω ἐμποδίζει τὴν σπῆσιν των

Φώτης.

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ

Ἐπιτυχία
του πρώτου βραβείου
κατὰ τὸν Δεύτερον
Διαγωνισμόν.

Από μικρά εἰς νεύθισα νὰ βλέπω θάλασσα, διότι ή οἰκία μας ἦτο ἐκτισμένη εἰς τὸ

παράλιον· ή συνήθεια δὲ αὐτὴ με ἔκαμε και νὰ ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν μεγάλην ἔκτασιν, τὴν ὁποίαν, τόσο ἄλλοι, ὄχι μόνον φοβοῦνται, ἀλλὰ και τρέμουν. Ἐπειδὴ δὲ ἀγαπῶ τὴν θάλασσαν συνειθίζω, ὁπότεν, ἐννοεῖτε με τὸ ἐπιτρέπει και ὁ καιρός, νὰ πηγαίνω και νὰ κάθηναι ἐπάνω σὲ κανένα βράχο ἀπὸ τὸν ὁποῖον νὰ θαυμάζω τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου και νὰ βλέπω τοὺς ψαράδες και τὰ βρεγμένα δίκτυά τοις γεμάτα ἀπὸ ψάρια κατὰ τὴν συνήθειάν μου λοιπὸν και προχθὲς μοῦ ἐξύπνησα και εἶδα πῶς πλησιάζει νὰ βγῆ ὁ ἡλιος ἐτινάχθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι και με μεγάλην χαρὰν ἀφοῦ ἐτοιμάσθην πῆρα τὸ μικρὸ καλάθκι τοῦ κεντήματός μου και πῆγα νὰ καθῆσω εἰς τὴν παντοτεινή μου θέσι. Δὲν εἶχα ἀκόμη ἀνοιξὴ τὸ καλάθι μου και βλέπω ἀπ' ἐμπρός μου νὰ περᾶ ἕνα μικρὸ ἀγόρι μὸλις ἑνδεκα χρόνων, μ' ἕνα καλάθι εἰς τὴν ράχιν κι' ἕνα πλεμάτι εἰς τὰ χέρια. Τὸ πρόσωπό του ἦτο χωμένο σ' ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέλλο και δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὸ ἰδῶ, ἀλλὰ μ' ἐφάνηκε πῶς δὲν ἦτο κακὸ παιδί. Ἐξαφνα βλέπω ἀπὸ πίσω του και τρέχει ἕνα ἄλλο ἀγόρι, λίγο πειὸ μεγαλειότερο, ξυπόλυτο και πολὺ χειρότερα ἐνδεδυμένο ἀπὸ τὸ πρῶτο. Οὔτε καπέλλο φοροῦσε, ἀλλ' οὔτε εἶχε και ἀνάγκην, διότι τὸ πρόσωπό του ἦτο

κατάμαυρο ἀπὸ τὸν ἥλιο και ἀπὸ τὸν ἄερα. Ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχεν ἐστάθη ἔξαφνα πίσω ἀπὸ τὸν μικρὸ ψαρά και με πονηρὸ ἴμμάτι ἐξήτασε τὸ καλάθι του. Ἐννόησα ἀμέσως ὅτι ὁ κύριος αὐτός δὲν εἶνε πολὺ καλὸς φίλος και ή ἰδέα μου αὐτὴ σὲ λίγο ἀλήθευσε, διότι ὁ ἡλιοκαμμένος ἤρρισε με ἐπιτηδειότητα νὰ ψάξη τὸ καλάθι πάντοτε δὲ ἐπρόσεχε νὰ μὴ τὸν ἐννοήσῃ ὁ οἰκοκύριος τοῦ καλαθιοῦ, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο και κουρασμένος. Ὁ ψαράς ὅμως ἐννοίωσε σὰν κάτι νὰ παθαῖνῃ ή ράχι του και τὸ καλάθι ἔστρεψε λοιπὸν πίσω γιὰ νὰ ἴδῃ. Ἄλλ' ὁ πονηρὸς ἀκόλοισός του ἐπρόφθασε κι' ἔβγαλε τὸ χέρι του και περιπατοῦσε με πολὺ ὑπερήφανο τρόπο. Ὁ ψαράς ὁ δυστυχισμένος γύρισε και πάλιν ἐμπρός του και πῆρε τὸ δρόμο του, ἀλλ' ὁ μικρὸς λωποδύτης βροῖκε τότε καιρὸ κι' ἐπαναλαμβάνη τὸ ἔργον του. Μὰ μὸλις ἔβαλε τὸ χέρι του ἤρρισε νὰ φωνάξῃ δυνατὰ. Τὸ καλάθι τοῦ μικροῦ εἶχεν ὀλίγους ἀστακούς· ἕνας λοιπὸν ἐκ τούτων ἐπιασε τὸ χέρι τοῦ πονηροῦ κλέπτου και χιρὸς αὐτός νὰ τὸ ἐννοῆ, ἐτιμώρησε μίαν πολὺ κακὴν πράξι. Τότε και ὁ ψαράς με ὕφος ὄχι θυμωμένο, ἀλλὰ λιγάκι σοβαρὸ τοῦ λέγει: «Ὁ κλέπτης, φίλε μου, πάντοτε τιμωρεῖται, τοῦτο τὸ πάθημα ἄς σοὶ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα» και ἀνεχώρησε.

Τὸ μάθημα αὐτὸ με ὑπερήρεσεν· ὅτε δὲ ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπῆτι τὸ διηγούμενν εἰς ὄλους τοὺς οἰκείους μου ὡς ἕνα γαλὸν παράδειγμα.

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΛΥΓΑΡΙΑ

(Φιλομήλα Κυριακίδου)

ἔτων 14.

* Η ΖΗΝΑ *

1. Ζῆ-ρα ζῆ-ρά μου μικροῦ-λα στα χρυ-σᾶ σου τὰ φτε-ρά Σὺ τὴν ἄ-ροι-

εἰ μᾶς φέ-ρεις και τρα-γού-δια και χα-ρά.

Ζῆρα, ζῆρά μου μικροῦ.λα, στα χρυσᾶ σου τὰ πτερά σὺ τὴν ἀροῖς μᾶς φέρεις και .Ιου.Ιουδία και χαρά

Σὲ προσμέρει νὰ προβάλῃς και ή τριατάφ.Ι.Ι.ιά, τὰ τριατάφ.Ι.Ι.Ι.α ν' ἀροῖξῃ, τὴν εὐώδη σου φωνή,

Χρυσοπράσινή μου ζῆρα, σ' ἐπιασα, ὦ, τί χαρά!

σὲ κοτὶ θὰ σὲ φυ.Ι.ιάξω με .Ιου.Ιουδία δροσερά.

Δὲν σ' ἀγρίω νὰ πετάξῃς! Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ κι' ἂν σὲ δένω, δὲν τὸ κάμω με κακό, ζῆρα, σκοπὸ!

Μὲ ἀρέσει νὰ σὲ βλέπω ζῆρά μου καρμωτή, νὰ πετῆς και νὰ ζη.Ι.ῖξῃς γῆρω-γῆρω στὴν κλωστή.

Εἰσαρμένν.

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΤΤΑ

(Συνέχεια ἴδε Φυ.Ι.Ι. 16).

22.

Ο ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ

Ἡ εἰδοποιήσεις εἶχον τοιχοκολληθῆ ὠρίσθη δὲ ὡς ἡμέρα τῆς πλειοδοτήσεως ή 23 Ἀπριλίου, ἡμέρα τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἡ δὲ Ροβιντωνέττα βεβαία περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἔχαιρεν ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς.

Ἐπειδὴ δὲ κατ' ἀντίστροφον λόγον αἱ μέριμνα τῆς νεαρᾶς μαρκησίας ἠῦξανον και οἱ πάντες ἔκαμον λόγους, ή καλὴ νεάνις ἔλεγε πρὸς τὴν κυρὰ Φώταιναν

— Διατί, Θεέ μου νὰ ὑπάρχουν και δυστυχεῖς ἄνθρωποι, ἐνῶ ἄλλοι εἶνε εὐχαιριστημένοι! Ἡ δυστυχία τῆς καυμένης με κάμνει πολὺ νὰ λυποῦμαι.

Ἡ ὀρισθείσα διὰ τὴν πλειστηριασμόν ἡμέρα ἔφθασεν. Ἦτο κυριακὴ· πλῆθος δὲ πολὺ περιέργων ἀνεμίγητο με τοὺς ἐνδιαφερομένους. Ὅλοι παρεμέρισαν, ὅταν ἔφθασεν ή κυρὰ Φώταινα, ὁ κύρ Εὐτύχιος, ὁ Πέτρος και ή Ροβιν-

τωνέττα, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἀπῆστραπτεν ἐκ χαρᾶς. Αἴρνης ὅμως ἐγένετο σκυθρωπὴ ἀκουσίως. Ὅπισθεν τοῦ συμβολαιογράφου διέκρινε τὴν ἀντίπαλόν τῆς, τὴν θυγατέρα τοῦ κύρ Χρήστου.

— Αὐτὴ ἐδῶ; εἶπεν θλίβουσα με τρέμον τὸν βραχίονα τῆς κυρὰ Φώταινας, τί θέλει;

— Ποιὸς ἤξεύρει, ἀπήντησεν ή καλὴ γυνή, προσποιουμένη ἄδιαφορίαν.

Ἦρξιεν ή πώλησις. Ὁ «Πύργος τῆς Κουκουβάγιας» ἦτο τὸ ἐνδέκατον ἐκ τῶν δώδεκα πρὸς πώλησιν κτημάτων και ή ἀνησυχία τῆς Μαρίας ἠῦξανεν ἐφ' ὅσον ή πώλησις προυχώρει και εἰς οὐδὲν ή Ἰουλία ἐραίνετο δίδουσα προσοχήν.

Ἦλθε τέλος και ή σειρά τοῦ Πύργου, ή δὲ μαρκησία ἐφαίνετο ἀκόμη ὅλως ἀδιάφορος.

Ἡ τεθείσα τιμὴ ὑπὸ τοῦ δημοσίου κήρυκος ἦτο πέντε λιρών.

— Πέντε και ἡμίσεια, εἶπεν ή κυρὰ Φώταινα, τῆς ὁποίας ή φωνὴ ἔτρεμε. Σιγὴ ἐπηκολούθησεν.

— Πέντε και ήμισια, εφώνησεν ο δημόσιος κήρυξ· δὲν πλειοδοτεῖ κανείς;

Ἡ Μαρία ἤρχισε νὰ ἀναπνέη, διότι κρῖνουσα ἀπὸ τὰς προηγουμένας πωλήσεις ἔβλεπεν ὅτι ἡ ἐπιθυμία της θὰ ἐξεπληροῦτο.

— Πέντε και ήμισια, ἐπανέλαβεν ὁ δημόσιος κήρυξ δὲν πλειοδοτεῖ κανείς;

— Θὰ ἐπικυρώσωμεν; προσέθηκεν ὁ συμβολαιογράφος.

Ἡ Μαρία καθυσύχασε πλέον και ἤδη πολ-

Εἰκὼν τοῦ βραβευθέντος διηγήματος (Σελ. 264).

λά συγχαρητήρια βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν.

Ἄλλ' αἶφνης ἤκούσθησαν αἱ λέξεις αὗται ξηρῶς προφερθεῖσαι·

— Δέκα λίρας!

Ἡ πλειοδοτήσασα ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ κυρ Χρήστου.

— Ποῖος ἐπλειοδότησεν; ἠρώτησεν ὁ συμβολαιογράφος.

— Ἐγώ, ἀπεκρίθη αὐτή, ὑψοῦσα ὑπερπράνως τὸ μέτωπον και προσέθηκεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀκουσθῇ· Εἶνε τὸ μέρος, ὅπου ἐξέπνευσεν ὁ πατήρ μου, ἰδοὺ διατί.

— Δώσε μεγαλειτέραν τιμὴν, εἶπεν εἰς τοὺς τῆς κυρᾶ Φώταινας ὁ κύρ Εὐτύχιος. Θὰ σὲ ὑποστηρίζωμεν.

— Δώδεκα λίρας, εἶπεν ἡ γραία.

— Εἴκοσι, εφώνησεν ἡ μακρησία, ἐγερθεῖσα και ρίπτουσα περὶ ἐκυτὴν βλέμματα αὐθάδη.

— Ἐτελείωσε, θὰ τὸν πάρῃ, ἐπιθύρισε θλιβερῶς ἡ Μαρία, δὲν ἔχω τόσα χρήματα!

— Εἴκοσι πέντε! εφώνησε δι' ἴδιον λογαριασμόν ὁ κύρ Εὐτύχιος.

— Σχεράντα! ἀντεῖπεν ἡ μακρησία.

— Πηγαίνομεν, εἶπεν ἡ Μαρία.

Τὸ πλῆθος ἦτο πολὺ, ὥστε ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ ἐξέλθωσιν ἀμέσως. Ὁ Πέτρος και ὁ κύρ Εὐτύχιος τὴν ὠδήγησαν πλοσίον ἀνοικτοῦ παραθύρου.

— Παραχωρεῖται εἰς τὴν κυρίαν, ἔλεγε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ συμβολαιογράφος.

Ἡ Μαρία δὲν ἐκρατήθη πλέον· ἔπεσε λιπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κυρᾶ Φώταινας.

23.

ΖΗΤΩ Η ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΤΤΑ

Τὴν μετέφερον εἰς γείτονα οἰκίαν, ὅπου τῇ παρέσχον τὰς πρώτας περιποιήσεις. Συνερχομένη εἰς αὐτήν ἡ Ροβινσωνέττα ἤκουσε τὸν κύρ Εὐτύχιον διατάσσοντα νὰ φέρωσι τὴν ἀμχάν του, ὅπως τὴν ὠδηγήσωσιν εἰς τὸν Πύργον.

— Ὅχι εφώνησεν, ὄχι εἰς τὸν Πύργον! δὲν εἶνε πλέον ἰδικός μου. Θὰ ἔλθῃ νὰ με διώξῃ. Πηγαίνετε με ὅπου ἄλλοῦ θέλετε ὄχι ὅμως εἰς τὸν Πύργον.

— Τότε εἰς ἐμέ, εἶπεν ὁ κύρ Εὐτύχιος.

— Ὡ μάλιστα.

Οἱ πάντες ἐσπεύδον νὰ τὴν παραγορήσωσιν ὑποδεικνύοντες εἰς αὐτήν πῶς εἰς τὸ μέλλον ἰδύνατο ἀποτελεσματικώτερον νὰ ἐργασθῇ, ἀλλ' ἡ δυστυχὴς Μαρία ἔσειε τὴν κεραλήν·

— Πολὺ καλὰ ὅλα αὐτά, ἔλεγε, ἀλλὰ δὲν εἶνε και μικρὸν πράγμα ὅ,τι μοῦ γίνεται.

Και πραγματικῶς ἦτο σπουδαῖον δι' αὐτήν τὸ δυστύχημα τοῦτο, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσῳ

τῇ συνέβαινον εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν αὐτὴ ἐσχημάτιζε τὰ ὀραϊότερα ὄνειρα περὶ τελείας τοῦ πύργου κατοχῆς.

— Μὰ σταθῆτε, εφώνησεν αἶφνης ὁ κύρ Εὐτύχιος, μοῦ ἐρχεται μία σκέψις. Ἡ γυναίκα δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀγοράσῃ χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ συζύγου της και ἴσως ἡ πράξις αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν. Πηγαίνω νὰ πληροφορηθῶ.

Και μετέβη νὰ ἐρωτήτῃ τὸν συμβολαιογράφον, ἐνῶ σπινθὴρ ἐλπίδος ἀνέλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της Μαρίας.

Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν.

— Ὅλα εἶνε ἐν τάξει εἶπεν, ἀλλὰ ὅπως με εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, φαίνεται ὅτι πολὺ ἀκριβὰ τῆς ἐκόστισεν αὐτὴ ἡ ἀγορά.

— Διατί;

— Ἄλλο τίποτε δὲν μοῦ εἶπεν, ἀλλ' ὁ τρόπος του αὐτὸ ἐσήμαινε.

Τὴν Μαρίαν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κύρ Εὐτυχίου, ὅπου ἀμέσως τὴν κατέκλιναν. Ὅλην τὴν νύκτα εἶχε φουβερὸν πυρετὸν και ὁ ἰατρός, ὁ ὅποιος μόνον τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶν κατώρθωσε νὰ ἔλθῃ εὔρε τὴν κατάστασίν της σοβαρωτάτην.

Μετὰ ἑβδομάδα μόλις τὴν εὔρον εἰς κατάστασιν, ὅπως τῇ εἴπωσι τὰ κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο διατρέχοντα και τὰ ὅποια δὲν ἦσαν ἀνευ ἐνδιαφέροντος δι' αὐτήν.

— Ξεύρεις, κορίτσι μου, ὅτι ἡ τύχη ἐγύρισε, και ὅτι θὰ εἶσαι μίαν ἡμέραν κυρία τοῦ Πύργου;

— Πῶς;

— Ὁ γαμβρός τοῦ κύρ Χρήστου, ἔρχετο φαίνεται ὅλην τὴν περιουσίαν του και κατι περισσώτερον μάλιστα, διότι ἦλθαν ἐδῶ προχθὲς νὰ τὸν ζητοῦν. Εὐρίσκειται ἀνχατωμένος, ὅπως και ὁ Γρηγόρης, σὲ μίᾳ μεγάλῃ κλεψιά

και τώρα θέλουν νὰ τὸν πιάσουν. Δὲν ἔχει πιά λεπτὸ οὔτε ἡ Ἰουλία. Αὐτὴ ἐφυγε χωρὶς νὰ εἰπῇ ποῦ πηγαίνει. Και τὸ σπῆτί της τὸ ἐσφράγισαν.

— Δυστυχισμένη γυναίκα!.. εἶπε πάλιν ἡ Ροβινσωνέττα.

Μετὰ ἑξ μῆνας νέα πώλησις ἐγένετο εἰς τὸ δημαρχεῖον τοῦ χωρίου. Τὴν φορὰν αὐτὴν ἀνευ πλειοδοτήσεως ὁ συμβολαιογράφος ἐπεκύρωσε τὸν «Πύργον τῆς Κουκουβάγιας» εἰς ὄνομα τῆς κυρᾶ Φώταινας. Και τὸ πλῆθος χειροκροτοῦν ἐφώναζε **Ζήτω ἡ Ροβινσωνέττα.**

Τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα ὁ Πέτρος εἶχε πρᾶσθῃ ὡς μάρτυς εἰς τὸ δικαστήριον τῆς πρωτευούσης. Εἰς τὰ ἐδώλια τῶν κατηγορουμένων ἐκάθηντο ὁ γαμβρός τοῦ κύρ Χρήστου και ὁ Γρηγόρης ὁ ὑπηρετὴς και συνενοχός του. Προσεκλήθη δὲ και ὁ Πέτρος και ἄλλοι τινὲς χωρικοί, ὅπως διαφωτίσωσι τὴν δικαιοσύνην ἐπὶ τῶν προηγουμένων τοῦ κύρ Χρήστου. Τότε δὲ ὁ Γρηγόρης καυχώμενος ὡμολόγησε μετὰ κυνισμοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶχε διαπράξῃ ἄλλοτε τὴν κλοπὴν, διὰ τὴν ὅποιαν κατηγορήθη ὁ Πέτρος παρὰ τῷ πρώτῳ κυρίῳ, εἰς ὃν εἰσῆλθεν ὡς μαθητευόμενος.

Κατεδικάσθη εἰς πενταετὴ φυλάκισιν, ὁ δὲ κύριός του εἰς ἑπταετὴ και δὲν ἤκουσαν πλέον νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτῶν εἰς τὸ χωρίον. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Ἰουλίαν αὐτὴ προσκληθεῖσα, ὅπως ὑπερασπισθῇ τὸν συζυγόν της εἰς τὸ δικαστήριον δὲν παρουσιάσθη.

Μετὰ τινὰ ἔτη χωρικός τις νεανίας, ἐβεβίχου ὅτι τὴν εἶχεν ἀναγνωρίσει εἰς μακρονήν τινα παραλίαν πόλιν. Μὲ ἐλεεινὰ φορέματα ἐκράτει κἀνίστρον μὲ φιάλας και ποτήρια και προσέφερε ρακίην εἰς τοὺς νυκτας τοῦ λιμένας.

(Ἔτεται συνέχειαι).

ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

οἶός πιάνει τοὺς μικροὺς μου ἀνιχνώστας· τί χαρά! τί εὐτυχία! θερίζουν τώρα τοὺς καρπούς τῶν κόπων των.

Ἄλλο ἦσαν ἐπιμελεῖς καθ' ὅλον τὸ ἔτος σήμερον παρουσιάζονται εὐπρόσωποι ὄχι μόνον ἐνώπιον τῶν διδασκάλων των, ἀλλὰ και ἐνώ-

πιον τῶν γονέων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι αἰσθάνονται τὴν καρδίαν των νὰ χαίρῃ ὅταν βλέπουν, ὅτι αἱ ὑπὲρ τῶν τέκνων των θυσιάαι δὲν ἐπῆγαν ἔς τὰ χαμένα.

Τί ἐντροπὴ διὰ τοὺς ἀμελεῖς! ἐάν οὗτοι βάλουν γνώσιν ἀπὸ τὴν ἀποτυχίαν των, διὰ τὴν ὅποιαν αὐτοὶ μόνον πταίου, δὲν ἔπῃγε τότε ἔς τὰ χαμένα ὁ χρόνος και δι' αὐτοῦς.

ἔγραφα καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον δὲν συνερω-
νήσαμεν τὰ φυλλάδια νὰ σοὶ στέλλωνται διὰ τοῦ Κ.
Ν: Τῆ φίλη σου ἐπέμψα ἐκ νέου τὸ ἀπολεσθὲν
φυλλάδιον.

Ἔκτορ ὁ Τρώς συγχαίρει καὶ χαιρετᾷ τὸ Ἄν-
θος τῆς Καππάρεως, τοῦ ὀπίου ζητεῖ τ' ἀρ-
χικά καὶ τὴν πατρίδα. — Ὁ Φάρος τῆς Ἀνατο-
λῆς ἀσπάζεται τὸν Νεαρὸν Ἑλλῆνα καὶ τὸν
Πανοῦργον Ὀδυσῆα. — Ὁ Καππαδοκικὸς
Ἀστὴρ ἀσπάζεται τὸν Ἀνδρείον Ἀχιλλέα,
Πανοῦργον Ὀδυσῆα καὶ Δίκαιον Ἀριστεί-
δην. — Ὁ Αἰοῦδος Ὀρφεύς συγχαίρει ὅλους
τοὺς ἐπιτυχόντας εἰς τοὺς διαγωνισμούς, ἀσπάζεται
δὲ τὸν Χριστόφορον Κολόμβον, Κεραυνοδό-
λον Δία καὶ Γενναῖον Λέσβιον. — Ὁ Λόγιος
Ἐρμῆς ἀσπάζεται... ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τοῦ

«Παιδικῷ Κόσμῳ». — Ὁ Κεραυνοδόλος
Ζεὺς ἀσπάζεται τὸ Κῦμα τοῦ Στρυμόνος, τὸ
Ἄνθος τῆς Καππάρεως καὶ τὸν Φωτοδόλον
Ἥλιον (σβεσθέντα ὅμως τῆς ἀλληλογραφίας πρὸ
πολλοῦ) — Ὁ Ὑπερήφανος Ἀργαῖος ἀσπάζε-
ται τὸν Νεαρὸν Ἑλλῆνα καὶ συνιστᾷ εἰς τὸ
Ναυτοπούλο τοῦ Εὐξείνου νὰ προσέχη, διότι ὁ
Εὐξείνιος εἶνε κακός. — Ὁ Γενναῖος Λέσβιος συγ-
χαίρει ὅλους τοὺς βραβευθέντας, ἰδίᾳ τὴν Ἀνθι-
δένην Λυγαριάν, ἣς ζητεῖ τ' ἀρχικά. — Ἡ Ἐ-
ρατεινὴ Ἀντιγόνη συγχαίρει τὴν Ἀνθισμένην
Λυγαριάν, ἀσπάζεται δὲ τὴν Ροβινδωνέταν,
Κῦμα τοῦ Στρυμόνος καὶ Ἄνθος τῆς Καπ-
πάρεως. — Ἡ Ζαππὶς συγχαίρει ὅλας τὰς βρα-
βευθείσας, ἀσπάζεται δὲ τὴν Ροδοδάκτυλον
Ἥῳ, τὴν Γαλανόφθαλμην Νεραΐδα καὶ τὸ
Ἄνθος τοῦ Μεγάλου Ρεύματος.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

168. Αἰνίγμα.

Ὅταν διαβάξης πάντοτε ἐνώπιόν σου κέμαι
τὸ ἥμισύ μου κρύπτει σέ... νὰ εὕρης ποῖος εἶμαι.

Ἀνθισμένη Λυγαριά

169. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον καλλιτέλης, πιστεύω τὸν εἰσεύρεις.
Τὸ δεύτερόν μου, φίλε, στήν χεῖρά σου θὰ εὕρης.
Τὸ τρίτον μου τὸ φέρι ἐδῶ ὁ πυροσβέστης.
Τὸ τέταρτόν μου ἔχει πᾶς δικαστὴς καὶ πταίστης.

Γενναῖος Λέσβιος.

170. Κυβόλεξον.

Νὰ ταξιθετηθῶσιν τὰ γράμματα τῶν κατωτέρω
λέξεων οὕτως, ὥστε ν' ἀποτελέσωσι κυβόλεξον.
ἀρνίον, ἦν, ἦπαρ, Πάρος.

Ἄμμα τοῦ Στρυμόνος.

171. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.

1—3 Ἡ κρίσις ἂν εἶνε δικαία οὐδεὶς ὅς μὴ πα-
ραπονῆται.

Ναύτης.

172. Ἀκροδοιχίς.

- 1 Μεγάλην τινὰ ἦπειρον τὸ πρῶτον φανερόναι
- 2 Χώραν πολὺ ἐνδοξον τὸ δεύτερον δηλόναι.
- 3 Ἡρ' ἀρχαῖον κ' ἐνδοξον τὸ τρίτον μου σημαίνει
- 4 Νῆσον τινὰ ἐμπορικὴν τὸ τέταρτον ἐμφαίνει

Τὰ πρῶτα τούτων γράμματα κατὰ σειράν ἂν θέσῃς
ἀρχαῖον μέγαν ἦρωα εὐθύς θ' ἀποτελέσῃς.

Γενναῖος Λέσβιος.

173. Διπλῆ ἀκροδοιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσιν τὸ ὄνομα ἥρωος ὧς καὶ τὰ τελευταῖα
ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενά.

1 Τύραννος, 2 Μία τῶν ἀρπυιῶν, 3 Ποταμός, 4
Πόλις, 5 Κάτοικοι εὐρωπαϊκῆς χώρας.

Ἐργατικὴ Μέλισσα.

174. Ἐρώτησις.

Ποία πόλις πεντασύλλαβος γράφεται μὲ πέντε ο.

Ἐργατικὴ Μέλισσα.

175. Μεθοδοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα 5 νήσων ἀποτελοῦσιν τὸ
ὄνομα νήσου τῶν Κυκλάδων

Ἄμνηρος.

176. Πυραμῖς.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσιν ὄνο-
μα πτηνοῦ αἰ ἀνωτέρω τρεῖς
στιγμαὶ ἐποχῆν, αἰ ὑπ' αὐ-
τὰς πέντε ποταμόν, αἰ κα-
τωτέρω ἐπὶ τῆ ἥρωα θεοτραφῆ
καὶ αἰ τῆς βάσεως πτηνόν.

Νεραΐδα τοῦ Νεῦα.

177. Δικτυωτόν.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ
διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγι-
νώσκηται καθέτις βρασιλεύς,
θυγάτηρ ἀρχαίου ἥρωος καὶ δῆ-
μος τῆς Ἀττικῆς ὀριζοντίως.
Ἀργοναύτης. ἱστορικὸν πεδίον
καὶ υἱὸς τοῦ Λυκάονος.

178. Ἀστὴρ.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγ-
μαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥ-
στε καθέτις ν' ἀναγινώσκηται
τὸ ὄνομα Θεοῦ, ὀριζοντίως πό-
λις, διαγωνίως δὲ ὄνομα ἀνέ-
μου καὶ ἀρχαίας πόλεως παρ'
Ἄμνηρος.

Περιστέρα τοῦ Νῶε.

179. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8	= Θεός
2 1 2 5 2 3	= Ἀντωνυμία
3 5 8 7 8	= Ἑλλην ἀπάντων παρ' Ἄμνηρω
4 8 7 1 5 2 8	= Ἐπίρρημα
5 1 1 2 3	= Ζῆφον
6 5 6 7	= Βασίλισσα
7 6 4 5 2 8	= Ἐίδος σχολῆς
8 4 6 7 8	= Ποταμός τῆς Πελοποννήσου.

Ζαππὶς.

Ἐπιθύητος Κ. ΒΑΟΥΣΟΣ.